إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَاقُ ﴿٣٠﴾

بسوى پروردگارتست آن روز روان كردن (٣٠) .

فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلَّىٰ ﴿٣١﴾

پس نه باور داشت آدمى ونه نماز گذارد (٣١) .

وَلَٰكِن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٣٢﴾

وليكن دروغ شمرد و روگردان گشت (٣٢) .

ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ يَتَمَطَّىٰ ﴿٣٣﴾

بازبرفت بسوى اهل خانه خود خرامان شده (٣٣) .

أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ﴿٣٤﴾

واى برتوپس واى برتو (٣٤) .

ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ﴿٣٥﴾

باز (ديگرميگوئيم) واى برتو پس واى برتو (٣٥) .

أَيَحْسَبُ الْإِنسَانُ أَن يُتْرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾

آيامى پندارد آدمى كه مهمل گذاشته شود (٣٦) .

أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِّن مَّنِيٍّ يُمْنَىٰ ﴿٣٧﴾

آيانه بود نطفه ازمنى كه ريخته ميشد دررحم (٣٧) .

ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿٣٨﴾

بازبود خون بسته پس بيافريدخدا پس درست اندام كرد (٣٨) .

فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٣٩﴾

پس ساخت ازآن منى دوقسم را مردرا وزن را (٣٩) .

أَلَيْسَ ذَٰلِكَ بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَن يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ ﴿٤٠﴾

آيانيست اين خداتوانا برآنكه زنده كند مُردگان را (٤٠) .

سُورَةُ الْإِنسَانِ

سوره دهر مكى است وآن سى ويك آيت ودو ركوع است

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خداى بخشاينده مهربان .

هَلْ أَتَىٰ عَلَى الْإِنسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُن شَيْئًا مَّذْكُورًا ﴿١﴾

هرآئينه آمده است برآدمى مدتى اززمان كه نبود چيزى ذكر كرده شده (١) .

إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنسَانَ مِن نُّطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ
سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٢﴾

هر آئینه ماآفریدیم آدمی را ازیکپارهٔ منی درهم آمیخته ازچند چیز[1] که بیآزمائیم اورا پس ساختیمش شنوا بینا (٢) .

إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ﴿٣﴾

هرآئینه مادلالت کردیم آدمی را برراه خواه شکر گوینده ویاناسپاسدارنده (٣) .

إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلَا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ﴿٤﴾

هرآئینه ماآماده ساخته ایم برای کافران زنجیر هاوطوقها وآتش افروخته (٤) .

إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِن كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿٥﴾

هرآئینه نیکوکاران می نوشند ازپیالهٔ شراب که آمیزش وی آب چشمهٔ کافور باشد[2] (٥) .

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ﴿٦﴾

چشمه که می آشامندازآن بندگان مقرب خداروان کنند آن راروان کردنی[3] (٦) .

يُوفُونَ بِالنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا ﴿٧﴾

وفامیکنند به نذرومی ترسند ازروزیکه مشقت آن فاش باشد (٧) .

وَيُطْعِمُونَ الطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا ﴿٨﴾

ومیدهند طعام باوجود احتیاج بآن فقیررا ویتیم را وزندانی را (٨) .

إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنكُمْ جَزَاءً
وَلَا شُكُورًا ﴿٩﴾

میگویند جزاین نیست که طعام میدهیم شمارا برای رضای خدانمی طلبیم ازشمامزدی ونه شکری (٩) .

إِنَّا نَخَافُ مِن رَّبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا ﴿١٠﴾

هرآئینه مامی‌ترسیم ازپروردگار خود روز ترش روی نهایت سخت را (١٠) .

فَوَقَاهُمُ اللَّهُ شَرَّ ذَٰلِكَ الْيَوْمِ وَلَقَّاهُمْ نَضْرَةً وَسُرُورًا ﴿١١﴾

پس نگهداشت ایشان را خداازسختی آنروز ورسانید ایشانرا تازگی وخوشحالی (١١) .

---

(١) یعنی منی مردمنی زن وخون حیض ازحالی به حالی میگردانید یمش .

(٢) مراد میدارم ازکافور چشمه .

(٣) یعنی جدولی ازآن هرجا که خواهند ببرند والله اعلم .

وَجَزٰىهُمْ بِمَا صَبَرُوْا جَنَّةً وَّحَرِيْرًا ﴿١٢﴾

وجزاداد ایشان را بمقابله صبر ایشان بوستان وجامهٔ ابریشمی (١٢) .

مُّتَّكِـِٔيْنَ فِيْهَا عَلَى الْاَرَآئِكِ ۚ لَا يَرَوْنَ فِيْهَا شَمْسًا وَّلَا زَمْهَرِيْرًا ﴿١٣﴾

تکیه زده باشند آنجا برتخت ها نه بینند آنجا گرمی خورشید ونه سرمای تندرا (١٣) .

وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلٰلُهَا وَذُلِّلَتْ قُطُوْفُهَا تَذْلِيْلًا ﴿١٤﴾

ونزدیك شده باشد برایشان سایه های آن بوستان وسهل الحصول کرده شود میوهای آن سهل کردنی (١٤) .

وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ بِاٰنِيَةٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَّاَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيْرَا ﴿١٥﴾

گردانده شود برایشان بآوند هائی ازنقره وباجامهای که باشند بلورین (١٥) .

قَوَارِيْرَا مِنْ فِضَّةٍ قَدَّرُوْهَا تَقْدِيْرًا ﴿١٦﴾

(مراد میدارم) بلورین ازنقره اندازه کرده باشند ساقیان آنرا اندازه کردنی (١٦) .

وَيُسْقَوْنَ فِيْهَا كَاْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيْلًا ﴿١٧﴾

ونوشانیده شود ایشانرا آنجاجام شرابی که هست آمیزش آن آب چشمه زنجبیل (١٧) .

عَيْنًا فِيْهَا تُسَمّٰى سَلْسَبِيْلًا ﴿١٨﴾

چشمه ایست در بهشت که نام آن نهاده میشود سلسبیل (١٨) .

وَيَطُوْفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُوْنَ ۚ اِذَا رَاَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنْثُوْرًا ﴿١٩﴾

وآمد وشدکنند برایشان نوجوانان جاویدان چون بینی ایشان را پنداری که ایشان مرواریدند ازرشته افشانده شده (١٩) .

وَاِذَا رَاَيْتَ ثَمَّ رَاَيْتَ نَعِيْمًا وَّمُلْكًا كَبِيْرًا ﴿٢٠﴾

وچون نگاه کنی آنجا ببینی نعمت فراوان وپادشاهی بزرگ (٢٠) .

عٰلِيَهُمْ ثِيَابُ سُنْدُسٍ خُضْرٌ وَّاِسْتَبْرَقٌ ۫ وَّحُلُّوْٓا اَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ ۚ وَسَقٰىهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُوْرًا ﴿٢١﴾

برایشان باشد جامه های سبز ازدیبای نازك و نیز برایشان باشد دیبای ضخیم وزیور پوشانیده شود ایشان را دست بندها از نقره و بنوشاند ایشانرا پروردگار ایشان شراب نهایت پاك (٢١) .

اِنَّ هٰذَا كَانَ لَكُمْ جَزَآءً وَّكَانَ سَعْيُكُمْ مَّشْكُوْرًا ﴿٢٢﴾

هر آئینه این نعمت هست شمارا جزای

اعمال وهست سعی شما قبول کرده شده (٢٢) .

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ تَنْزِيْلًا ﴿٢٣﴾

هرآئينه مافرودآورديم برتو قرآن را فرودآوردنی (٢٣) .

فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ اٰثِمًا اَوْ كَفُوْرًا ﴿٢٤﴾

پس شکيبائی کن برحکم پروردگارخود وفرمان مبراززمرهٔ بنی آدم گناهگاريرايا ناسپاسی را (٢٤) .

وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَّاَصِيْلًا ﴿٢٥﴾

ويادکن نام پروردگارخود صبح و شام (٢٥) .

وَمِنَ الَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهٗ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيْلًا ﴿٢٦﴾

وبعضی ساعات شب نمازگذار برای اووبپاکی يادکن اورا وقت دراز از شب (٢٦) .

اِنَّ هٰٓؤُلَآءِ يُحِبُّوْنَ الْعَاجِلَةَ وَيَذَرُوْنَ وَرَآءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيْلًا ﴿٢٧﴾

هرآئينه اين کافران رغبت ميکنند به دنيا وترك ميکنند پس پشت خود روزگران را (٢٧) .

نَحْنُ خَلَقْنٰهُمْ وَشَدَدْنَآ اَسْرَهُمْ ۚ وَاِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَآ اَمْثَالَهُمْ تَبْدِيْلًا ﴿٢٨﴾

ماآفريديم ايشان را و محکم کرديم رگ وبندها اندام ايشان را وچون خواهيم عوض آريم قومی مانند ايشان به طريق بدل کردن (٢٨) .

اِنَّ هٰذِهٖ تَذْكِرَةٌ ۚ فَمَنْ شَآءَ اتَّخَذَ اِلٰى رَبِّهٖ سَبِيْلًا ﴿٢٩﴾

هر آئينه اين پندست پس هرکه خواهد بگيرد بسوی پروردگارخود راه را (٢٩) .

وَمَا تَشَآءُوْنَ اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ ۭ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ﴿٣٠﴾

ونمی خواهيد مگر وقتيکه خواهد خدا هرآئينه خداهست دانای باحکمت (٣٠) .

يُّدْخِلُ مَنْ يَّشَآءُ فِيْ رَحْمَتِهٖ ۭ وَالظّٰلِمِيْنَ اَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا ﴿٣١﴾

داخل ميکند هرکراخواهد دررحمتِ خود و برای ستمگاران آماده کرده است عقوبتی درد دهنده (٣١) .